

sig paa, naar de kunde risikere, at det stod enhver frit for bagefter at sige: Den Dom gælder ikke for mig.

Endnu skal jeg nævne et Par andre Bestemmelser, der ere komne ind i Folketinget, men som min Medforslagsstiller og jeg mene at kunne tiltræde. Dertil hører § 3, f., hvor der er foreslaaet, at Stævningen altid skal forkyndes for Bestyrelsen for den eller de Kommuner, hvori den behæftede Bjendom ligger. Min Medforslagsstiller og jeg havde fra først af en lignende Tanke; vi vare ogsaa inde paa Spørgsmaalet, om man ikke altid burde stævne Kommunalbestyrelserne; men vi gik bort derfra. Efter at vi nu ere komne ind paa alle disse detaljerede Regler i § 3 i Forbindelse med den offentlige Bekendtgørelse af Stævningen, som ligeledes er foreslaaet, have vi dog ment, at vi ikke ville modsætte os, at denne Bestemmelse i § 3, f., som af Folketinget er indsat, bliver staaende, thi det kan være, at det undertiden kan have sin Interesse for Kommunalbestyrelserne at blive bekendte med saadanne Mortifikationssager; det kan være, at de paa en eller anden Maade vilde kunne tage Del i en saadan Sag. Men jeg vil dog udtrykkelig fremhæve, at Meningen med denne § 3, f. ikke er den at give Kommunalbestyrelsen en Ret, som den ellers ikke har, til at blande sig i Mortifikationssager. Hvis Kommunen ikke har nogen Ret at gøre gældende, vil den heller ikke kunne faa nogen Indflydelse paa, hvorledes den paagældende Sag udvikler sig.

Dette er, hvad jeg har at bemærke. Jeg vil haabe, at ogsaa Folketinget vil kunne slutte sig til vore Ændringer, som jeg selvfølgelig anbefaler til det høje Tings Velvillie, og jeg vil haabe, at Folketinget navnlig ogsaa vil slutte sig til vort Ændringsforslag under Nr. 7; der er virkelig truffet saa omhyggelige Foranstaltninger til at bringe Spørgsmaalet til alle vedkommendes Kundskab, at man med stor Sindsro kan nøjes med de udførlige og indgaaende Bestemmelser, som ere truffet her i Forslaget.

Oct. Hansen: Jeg kan ganske tiltræde, hvad min Medforslagsstiller (P. G. C. Jensen) nu har udtalt om de forskellige Ændringer, som ere gjorte i Folketinget, og om dem, som vi foreslaa her. Jeg ønsker blot at sige et Par Ord om vort Ændringsforslag til § 4. § 4 blev ændret i Folketinget, men paa en Maade, som ikke er fyldestgørende. Det er de sidste Ord,

at særlig Indstævning ikke finder Sted for de Personers Vedkommende, for hvilke saadan Indstævning ikke kan ske, der skal staa, at den behøver ikke at finde Sted for deres Vedkommende. Den højtærede Justitsminister gjorde i Folketinget opmærksom paa, at Udtrykkene i og for sig vare ukorrekte og uheldige, idet den Omstændighed, at en Person ikke har Bopæl eller fast Opholdssted her i Landet, ikke udelukker, at han kan stævnes. Det er altsaa ukorrekt, og allerede af den Grund vilde det være bedst at forandre det. Men dernæst tager denne Passus, saaledes som den er bleven redigeret i Folketinget, kun Hensyn til et af de Alternativer, der omtales i Paragraffen, nemlig til det Tilfælde, at en Person, der burde særlig stævnes, er død eller ikke har Bopæl eller fast Opholdssted her i Landet, men derimod tager den ikke Hensyn til det, som maaske dog maa siges at være Hovedsætningen, nemlig at Betingelserne for særlig Indstævning efter § 3 ikke ere til Stede. Som vi nu foreslaa det ændret, vil der tages Hensyn til begge disse Alternativer, idet Ordene „for saa vidt“ naturligvis betyde, at for saa vidt Betingelserne for særlig Indstævning ikke ere til Stede, eller for saa vidt en Person, der ellers skulde stævnes, ikke har Bopæl eller fast Opholdssted her i Landet, bortfalder den særlige Indstævning. Det vil altsaa sige, at om disse Forudsætninger ere til Stede, derom skal Justitsministeren dømme, naar der begæres en Bevilling af ham til Mortifikations-sag i saadanne Tilfælde, hvor den særlige Indstævning ikke skal finde Sted.

Jeg bemærker dernæst, at vor Tanke eller i alt Fald min Tanke nærmest er den, at naar saa Sagen kommer for Retten, naar den bliver inkamneret, vil der altid være en Del Oplysninger at fremlægge: Det Dokument, hvorved Servitutten stiftedes, o. s. v., og saa skal Dommeren paase, at denne Lovs Regler for særlig Indstævning nøje ere iagttagne, derunder altsaa, at der er erhvervet en justitsministeriel Bevilling i de Tilfælde, hvor man ikke kan gaa ligefrem efter Ordene i § 3, eller hvor en Person er død eller ikke har fast Opholdssted her i Landet. Naar man altsaa faar disse to Garantier, dels at Sagen skal forelægges for Justitsministeriet, der vil indhente og er i Stand til at faa alle Oplysninger af Betydning fra Retsskriverne og andre, dels at det paalægges Domstolene at paase, at Indstævningen er i Orden, saa tror jeg, at der er tilvejebragt alle de Garantier, man kan